

Prohlášení českých a moravských biskupů v situaci ustupující pandemie v naší zemi

Milé sestry, milí bratři v Kristu Ježíši,

díky Bohu se situace, která více než na půl roku zásadním způsobem ochromila běžný život naší společnosti, postupně, pomalu, ale nadějně vrací k normálu. Byla to pro nás všechny zkouška víry, důvěry v Pána, ale také příležitost k přehodnocení životních priorit, každodenní rutiny a obrovská šance využít všechny ty dary, které byly doposud skryty. Pro mnohé z nás to byla doba, kdy jsme si z lidského hlediska sáhli na dno, kdy onemocnělo a zemřelo nemálo našich blízkých a přátel.

Jsmo vděční a děkujeme všem těm, kteří se jakkoli podíleli na tom, že naši bližní měli potřebnou lékařskou, ošetrovatelskou i duchovní péči. Jsme rádi, že i Církev zde přiložila ruku k dílu, což není nic navíc, protože služba Bohu a služba člověku je do ní vepsána samotným Zakladatelem.

Nyní, jak se zdá, svítá na lepší časy, a je na místě opatrný optimismus. K němu také patří návrat k bohoslužbám v jejich normální podobě. Technické prostředky byly v době, kdy pandemie doléhala plnou silou, důležitým nástrojem, jak zachovat alespoň něco a nějakým způsobem z toho, co činí Církev Církví, totiž „ecclesia“ – shromáždění. Avšak je potřeba mít stále na mysli, že skutečné fyzické shromáždění při bohoslužbě je nenahraditelné. Proto si Vás dovolujeme povzbudit, abyste se postupně vraceli do kostelů, pochopitelně při zachování příslušných hygienických opatření a s potřebnou mírou opatrnosti. Sledování mše svaté v televizi a na sociálních sítích necht' je nadále k dispozici nemocným a těm, kteří do kostela nemohou. Je však načase, abychom si my ostatní opět připomněli, že svěcení svátečního dne je jedním z přikázání Desatera a že ke svátečnímu dni patří i účast na bohoslužbě. Je rovněž na místě, abychom projevíli Bohu vděčnost za překonání této vlny pandemie a přicházeli do kostela poděkovat trvale a pravidelně s ještě větší horlivostí než dříve. Radostnou zprávou je, že můžeme opět chválit Pána i zpěvem.

Na setkání kolem Kristova oltáře se těší a ze srdce žehnají

Biskupové Čech, Moravy a Slezska

Nepomuk, 18. května 2021

Ladislav Kubíček Láska plodí lásku

Láska nutně vyvolává lásku. Platí to u lidí i u Boha. A Bůh se ve své velkorysosti určitě nenechá zahanbit. To, že poslal svého Syna, je přece vrchol dokonalé lásky. Nevěřící nás na to někdy mimoděk upozorní, když to nejsou schopni pochopit a přijmout. A my to často bereme jako samozřejmost. Je rozdíl mezi věřícím a nevěřícím, ale je rozdíl i mezi věřícím a křesťanem. Starý zákon neznal Syna Božího. Mohamedáni jsou důslednými abstinenty, v tom nás zahanbují, ale neznají Syna Božího. Jogíni dovedou meditovat, ale neznají Syna Božího. Kde bychom ve srovnání s nimi měli být my, a mnohdy nejsme? Neměli bychom svoji lásku k Bohu trochu provětrat? Oplácíme Bohu lásku dostatečně? Nejsme k ní neteční? Už se nezdržujeme dokazováním existence Boží, jděme dál. Svätý Pavel se s Kristem setkal jen jednou, na cestě do Damašku. Od té chvíle nechce znát Krista jako filozofa, reformátora, ale jen Krista ukřižovaného.

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?)

Richard Rohr Svoboda cítit

Utrpení je pocit, který nutně provází zlo. Jestliže zlo nepocítíme, stojíme nezaujatě mimo ně, jsme necitliví. Zlu nemůžeme porozumět tím, že o něm přemýšlíme. Hříchem většiny z nás je, že se stavíme stranou bolesti; vykupujeme si svou cestu z bolestivého bytí člověkem.

Ježíš se nestal necitlivým ani se nestránil bolesti. Utrpení je bolestí nutnou k tomu, abychom znali zlo, abychom zlo uměli pojmenovat a střetávat se s ním. Jinak bychom nějak proběhli tímto světem, aniž bychom kdy pocítili, co se tu děje.

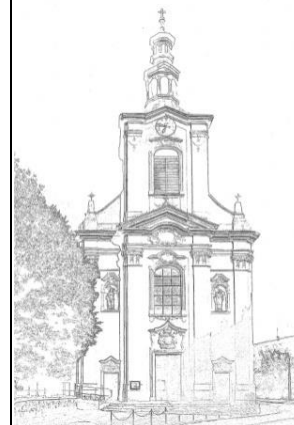
Bratři a sestry, ironií není to, že by snad Bůh cítil tak nesmírně, ale to, že jeho tvorové cítí tak chabě. Jestliže ve vašem životě není nic, nad čím by se mělo naříkat, není-li ve vašem životě nic, nač byste si mohli stěžovat, není-li tam nic, nač by se dalo láteřit, pak jste dozajista ztratili kontakt se světem. Všichni musíme cítit a znát bolest lidství. Volný prostor, do kterého nás Bůh uvádí, je k tomu, abychom v něm pocítovali plné spektrum citů – počínaje euforií a radostí až po smutek, umírání a utrpení. Říkáme tomu paschální tajemství.

Zcela svobodnou osobou je ten, kdo z toho spektra cítí vše a přítom se ničeho z toho nebojí.

(meditace pro pátek druhého týdne po Letnicích)

Václav č. 22 (2021)

30. 5. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

Slavnost

Nejsvětější Trojice

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

- Farní kavárna se koná v neděli po mši sv. na faře.
- Náboženství dětí bude ve čtvrtek od 14:00.
- V úterý 1. 6. 2021 ranní mše sv. **NEBUDE**.
- V Litoměřicích bude Slavnost Těla a Krve Páně ve čtvrtek od 18 hod. v kostele Všech svatých. Mši svatou bude celebrovat otec biskup Jan, eucharistický průvod půjde pak přes náměstí do katedrály.
- V Lovosicích Slavnost Těla a Krve Páně (Boží Tělo) budeme slavít v neděli 6. 6. 2021 v 9:30 v kostele sv. Václava, po mši bude eucharistický průvod po náměstí. V původní den 3. 6. 2021 bude mše sv. v běžném čase 8:00 – památka sv. Karla Lwagy.
- Děkuji všem, kdo jste se v pátek podíleli na dobrém průběhu Noci kostelů. V našem kostele v Lovosicích se zúčastnilo 223 lidí.

15. Vidiny se stávají skutečností I

Je nepochopitelné, jakou spoustu krámů může jeden takový starý člověk nashromáždit. Objevili jsme místnosti, o nichž jsme dosud vůbec nevěděli, že existují. Jejich dveře byly totiž zavaleny haldami trosek, sahajícími až do stropu.

„Jak to všechno odtamtud dostat?“ zeptala se Gwen jednou ráno, když si to tam přišla prohlédnout. Sama si hned odpověděla: „Což takhle dát dohromady brigádu mládeže?“

A tak jsme to také udělali. Jednoho zataženého sobotního jitra koncem ledna vysypala tři auta patnáct rozevlátých chlapců a děvčat, hlaholících a pokřikujících. Prohlašovali, že udělají krátký proces s jakoukoliv špínou, kterou jim ukážeme. Nadšení jim však vydrželo jen tak dlouho, dokud se na své pracoviště dívali zvenku. Když vešli dovnitř a ukázali jsme jim dům od půdy ke sklepu, rychle se vytratilo. Při každém kroku museli vysoko zvedat nohy, aby se mohli dostat dál. Klouzali po haldách novin a skla a nakonec lapali po dechu – a to jenom proto, aby vůbec získali přehled o tom, co je čeká. Nakonec však odvedli kus nádherné práce. Začali před domem a upravili si nejprve přístup. Pak pokračovali soustavně místnost po místnosti, patro za patrem, dokud nevynesli poslední kousek smetí na dvůr.

Tam už nastoupil Paul DiLena. Předem varoval úklidovou službu, jaká práce je čeká: „Mám za to, že budete muset mít alespoň čtyři nákladáky!“

Později mi Pavel vyprávěl o malém dramatu s předákem jejich posádky. Řeklo mu to prý o duchu našich plánů víc než všechna dosavadní znamení: Úklidová služba odmítla spropitné! Vyprávěl, jak objednaná auta přijela na Clinton Avenue včas, muži však nezačali nakládat. Na chodníku i v ulici se hromadilo stále více smetí a posádka jenom stála a přihlížela. Když Pavel viděl, co se děje, ihned pochopil: „Ovšem. Kolik chcete?“ - „Třicet dolarů“, přišla rychlá odpověď. Pavel pokrčil rameny. Byl zvyklý na to, jak to v New Yorku chodí, a souhlasil. Až bude práce hotova, zaplatí raději toto nezbytné spropitné z vlastní kapsy, než aby byl náš plán nějak ohrožen.

Po několika hodinách byl naložen poslední vůz. Šest nákladáků rachotilo a sténalo ulicí. Vedoucí posádek přišel za Pavlem a ptal se, zda jsme spokojeni. „Bylo to výborné“, odpověděl Pavel. „Udělal jste kus práce. A teď chcete ty své peníze, že!“ - „Jaké peníze?“ podivil se předák. Pak se zasmál; byl to ale dost nucený smích, který měl spíše zakrýt pohnutí. Podívejte se, pane, ti vaši mládenci mi řekli, co to tu vlastně děláte. Já mám doma taky jednoho takového kluka. Myslíte, že bychom mohli vzít peníze za tohle?“

S těmi slovy pak odešel ke svému vozu, spustil motor a vyrazil jako někdo, kdo byl opravdu hodně dotčen.

Za tři týdny jsme mohli začít s prací na vlastním domě. Přišli instalatéri. Musely se rozbíjet stěny, neboť se objevovaly stále nové zamrzlé a popraskané trubky. Přišli malíři z různých sborů a místnost po místnosti zakrývala postupně „umělecká díla“, která na stěnách vytvořili studenti z nedaleké koleje. To všechno stálo peníze – musel jsem je sebrat tak, že jsem jezdil po celé zemi a obracel se všude o pomoc. Skutečná rána však přišla, když nám městská správa odmítla kolaudaci, dokud v domě nebude instalováno protipožární zařízení.

Cena? 5 000 dolarů. Musel jsem tedy zase vyjet a vzdálit se od práce, kterou jsem měl tak rád. Sám bych však na získání podpory nestačil. Každý člen výboru pomáhal, jak mohl. Kazatel Grady Finnin cestoval rovněž po Státech a vyprávěl o našich potřebách. Jiný náš člen, Martin Karl pro nás pracoval jako náš zpívající vyslanec. Byl to úspěšný profesionální zpěvák, který účinkoval s Marine' Kvartet v programu Arthura. Jistě si dovedete představit, co pro naši finanční situaci udělal! Vzal naši výzvu doslova napříč zemí a všude vyprávěl o Středisku, které se otevírá v New Yorku.

Konečně opustil náš dům poslední instalatér i poslední malíř. Mohli jsme se teď trochu porozhlédnout po tom, co se všechno událo. S méně než sto dolary v naší pokladně vybudoval Bůh tento domov. Teď bylo na nás, abychom ho uvedli do provozu. Chtěli jsme ho naplnit Jeho dětmi. Než s tím ale můžeme začít, musíme mít kam ty Jeho děti uvést. Máme sice krásný dům, ale nic v něm. Právě v této situaci jsem si musel uvědomit, jak Pánu záleží na tom, aby se na naši práci zúčastnili lidé všeho druhu. Začínali jsme původně jako program Božích sborů a než jsme se nadáli, měli jsme za členy výboru lidi z nejrůznějších denominací: episkopální i presbyterní, od baptistů i z Holandské reformované církve. Získali jsme zájem i několika opravdu vlivných obchodníků. Jedním z nich pan Walter Hoving, prezident společnosti Bonwit Teller a Tiffany v New Yorku. On a jeho paní nás představovali lidem, s kterými bychom se bez jejich pomoci nikdy nemohli setkat. Jednou dávala paní Hovingová oběd v exkluzivním River-klubu, na který pozvala „jen pár lidí, kteří by o vás měli vědět“. Ukázalo se jich tam asi padesát. Jeden z obrácených narkomanů prostým způsobem vyprávěl, jak se jeho život změnil. V jídelně nebylo ani jednoho člověka, který by nebyl hluboce pohnut. Walter Hoving se stal předsedou našeho sboru poradců. Pavel DiLena mu jednou řekl: „Jste teď jedním z nás, a proto bychom vám rádi vrátili poklonu vašeho štědrého pohoštění v River-klubu. Máte rádi ,lasagna“?

Paní Hovingová odpověděla, že lasagna má opravdu velice ráda, ale těžko dostat ty pravé. Tak se stalo, že Hovingovi byli pozváni k Pavlovi na domácí italskou specialitu. Když jsme tam tak seděli všichni u stolu, nemohl jsem než děkovat Bohu za to, že ke Svému dílu přivádí lidi z nejrůznějších míst.

Jiným přítelem Střediska z obchodních kruhů byl pan Grant Simmons, který byl presidentem Simmnovy společnosti pro výrobu postelí. Uvedli nás k němu rovněž Hovingovi a šli jsme za ním se zvláštní prosbou. Potřebovali jsme 20 postelí. Seděli jsme v kanceláři na Park Ave skoro hodinu a vyprávěli mu o tom, jakým zvláštním způsobem pracuje teď Bůh ve městě. Pan Simmons byl štědrý nejen, co se týče času, ale i svými prostředky. Od onoho dne z chlapců, který byl zvyklý nocovat na lavičkách podzemní dráhy, spí ve Středisku na matracích od pana Simmonse. Mám za to, že jednou z hlavních součástí naší služby je získání zájmu takových lidí, jako je Walter Hoving, Clement Stone nebo Simmons. ...

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)

Myšlenky na měsíc červen II

Giuseppe Forlai: Viděno Jinak – Evangelní rady nejen pro řeholníky

1. Být svobodný od očekávání vůči druhým znamená pochopit, že nikde neexistuje ten pravý protějšek, protože tím pravým protějškem pro pokřtěného je pouze Kristus.
2. Vzkříšení Lazara je pro nás ujištěním, že Pán bude vždy přítomen v každé nepředvídané události našeho života a nikdy nás neopustí.
3. Pokřtěný je člověkem osvobozeným od strachu z toho, co by se mu mohlo přihodit. Je osvobozený, jelikož v síle svého přebývání v Kristu ví, že už v něm nežije strach, ale ten, který přemohl všechny úzkosti.
4. Člověk, který je posedlý dokonalostí, odsuzuje druhé a není schopen milosrdenství.
5. Jsem svobodný, jsem-li ochoten odpouštět.
6. Kdo miluje nezištně, nebojí se, že ho druzí opustí.
7. Opravdová chudoba nespočívá v nevlastnění věcí, ale v přijímání toho, že nejsme Bůh. Opravdová chudoba spočívá v první řadě v pokojném přijetí své vlastní stvořenosti.
8. Každý den se ocitáme na své poušti. Žijeme-li v Kristu, může se toto místo znovu stát rájem.
9. Poslušnost vůči Bohu nás nečiní Božími otroky. Bůh nechce být považován za němou modlu. Pouze Bůh nežádá od člověka nic nazpět.